

De Ramp van 1953.... Ik zal het nooit meer vergeten...!!

Mijn moeder en ik woonden in 1953 in het Brabantse Heijningen en Fijnaart. Ik was toen net 8 jaar geworden.

Op 31 januari 1953 gingen wij voor een paar dagen logeren bij mijn oom en tante op het eiland Tholen in de plaats Stavenisse. Mijn oom was bij de politie en had dienst die dag en avond vanwege de zware storm die al de hele dag over Zeeland raasde.

Ik was die middag al erg onrustig en vroeg mijn moeder: "er zal toch niks ergs gaan gebeuren?" waarop mijn moeder zei: "natuurlijk niet". De avond viel en ik herinner mij dat een er een hond erbarmelijk en onophoudelijk begon te huilen en te blaffen. Dit bleef constant aanhouden en de hond werd niet stil. Toen ik naar bed moest was ik bang en hoorde nog steeds die hond en vroeg mijn moeder opnieuw: "mama, er zal toch geen overstroming komen?"

Rond half elf kwam mijn oom thuis en vertelde dat we onmiddellijk naar het Gemeentehuis moesten gaan vanwege gevaar voor dijkdoorbraak. Het Gemeentehuis van Stavenisse staat op het hoogste punt van Stavenisse, aan de haven.

Wat er toen allemaal gebeurde, zal ik nooit meer vergeten: Mijn tante zei tegen mijn moeder: "Jenny, zet je pantoffels maar op de piano, want dan blijven ze wel droog". Eenmaal buiten moesten we door de ijzige kou en de zware storm, waar we tegenop moesten boksen. Het leek een nachtmerrie. In het Gemeentehuis, waren allemaal mensen op de bovenste verdieping. Het water steeg steeds verder en je hoorde het klotsen van het water tegen de trappen. Mensen huilden, zongen psalmen en waren bang door de vloer te zakken, omdat het daar veel te vol was. Twee lange en angstige nachten hebben we daar gezeten en toen zijn we met bootjes door de ramen gered (zo hoog stond het water!) en weer naar een andere boot gebracht.

Dan komt er een stukje black-out, waarvan ik nog weet dat mijn moeder, mijn tante en ik naar een andere tante gingen voor een paar dagen en zoals het mij verteld werd, was ik drie dagen in shock en heb ik geen woord meer gesproken. Ik had toen nog een broer in Den Haag wonen en na ongeveer een week zijn we naar Den Haag vertrokken. We waren alles kwijt, want in Fijnaart was ook alles weggeslagen en verzwolgen door het water. Het is iets was je nooit vergeet!

Vijf jaar geleden tijdens de 50-jarige herdenking ben ik voor het eerst na de Ramp naar Stavenisse terug gegaan, naar hetzelfde gemeentehuis en er was niets veranderd. Het was voor mij weer alsof gisteren gebeurd is...

Dit bezoek aan het Gemeentehuis in Stavenisse had te maken met een aparte gebeurtenis: in de weken voor de herdenking heb ik veel op het internet gezocht naar informatie over de ramp i.v.m herdenkingen en foto's van de ramp. Tijdens mijn zoektocht kwam ik in contact met Ko van Oeveren. Op zijn website had hij een persoonlijk verhaal staan. Uit dit verhaal bleek dat ook hij, in dezelfde rampnacht, zich op de bovenste verdieping van het Gemeentehuis van Stavenisse bevond! Ik heb toen contact met hem gezocht en door dit contact ben ik naar de herdenking op Stavenisse gegaan. Nu, bijna 55 jaar geleden, denk ik er toch weer aan en als het stormt voel ik me nog steeds onrustig.....

Door: Jeannette van Dijken - van Strien

1953, Het Verhaal is een project van het Watersnoodmuseum.
www.1953hetverhaal.nl: contact: verhalen@watersnoodmuseum.nl

